

Ved Udgangen af 1894 fandtes der i alt 138 Apoteker, hvoraf 34 med reelt og 104 med personligt Privilegium, og desuden ved Udgangen af Juni 1895 60 saakaldte „apotekslådor“, som paa Steder, hvor selvstændige Apoteker saabes, efter givne Tillæbelse indrettes og holdes af privilegerede Apotekere.

Sfølge kejserlig Rundgørelse af 31te Marts 1857 maa de personlige Privilegier betale en aarlig Afgift til Kronen, i hvilket Djemed de ere inddelte i 7 Klasser, hver med sin bestemte Afgift. Ved Udgangen af 1894 betalte 103 personlige Privilegier tilsammen 29,400 Mark (o: c. 21,000 Kr.) i Afgift til Kronen. Et Apotek i Lapmarken betaler ikke blot ingen Afgift, men faar endog en aarlig Understøttelse af 1,000 Mark, der udbetales mod Provinciallægens Vidnesbyrd om, at Apotekets Drift foregaar ordentligt.

Med Hensyn til Apotekerforholdene i Tyskland skal endelig bemærkes, at de gældende Ordninger afvige noget fra hinanden i de forskellige tyske Stater, men at de i større eller mindre Grad ligne den, der er fastsat i Rigets største og vigtigste Stat Preussien. I denne har man for det første dels Privilegier, dels Koncessioner til at drive Apotek. Privilegier, der erkendes som stiftende en tinglig, salgbar og arvelig Berettigelse, ere ikke udstedte efter 1811, idet Edikt af 2den November 1810 og fgl. Forordning af 24de Oktober 1811 for at forebygge Prisstigningen af de reelle Privilegier bestemte, at der for Fremtiden o: ved nyoprettede Apoteker kun maatte meddeles personlige Koncessioner. Forholdet blev imidlertid faktisk det, at ogsaa disse bleve gjort til Genstand for Køb og Salg. Vel udkom der en Forordning af 8de Marts 1842, der søgte at sætte Skrauke herfor ved at bestemme, at den, der overtog et Apotek med personligt Privilegium, ifkun skulde være forpligtet til at købe Inventarium og Varelager af Formanden, ikke selve Privilegiet; men denne Forordning fik ikke praktisk Betydning, og den 21de Oktober 1846 udkom et Ministerialreskript, som bestemte, at den afgaaende Indehaver af et personligt Privilegium, og efter hans Død hans Arvinger, kunne „præsenteren den Geschäftsnachfolger“, der da, saafremt han i øvrigt er kvalificeret til at blive Apoteker, faar den nye Bevilling. I Virkeligheden vil dette sige, at Formanden sælger Privilegiet til sin Eftermand. Ved en kongelig Ordre af 7de Juli 1886 bestemtes det, at det for de efter dette Tidspunkt udstedte Bevillinger — medmindre der forelaa ganske særlige Forhold — først vilde blive Koncessionens Indehaver tilladt efter Forløbet af 10 Aar fra Apotekets Åbning at „præsenteren sin Efterfølger“; men denne Forfrist viste sig ikke at fyldestgøre sit Djemed — at tilvejebringe en Nedgang i Salgspriserne for Apotekerne — hvorfor den preussiske Regering i 1893 besluttede at gøre Skridtet fuldt ud og rette Bestræbelserne paa Tilvejebringelsen af lutter strengt personlige Koncessioner.

Allerede i 1892 var man gaaet i Gang med i rigeligt Maal at uddele nye Apoteker-Bevillinger; men Priserne paa de salgbare Bevillinger steg desuagtet stadig højere. At afvente en fælles for hele Riget gældende Ordning — hvad tidligere havde været tilfaldet — ansaaes nu ikke længere betimeligt, hvorfor en fgl. Ordre af 30te Juni 1894 for Preussiens Vedkommende anordnede, at der fremtidig ifkun skulde uddeles